

„Ceva măreț care vine din dragoste” (II): ce ar putea deveni viața ta

Visul oricărui creștin este ca numele său să fie scris în Inima lui Dumnezeu. Al doilea text al seriei despre vocație se referă la această realitate.

25.10.2018

Mesopotamia a văzut născându-se și dispărând unele dintre cele mai vechi civilizații ale lumii: sumerieni, acadieni, babilonieni, caldeeni...

Chiar dacă noi am studiat câteva dintre ele la școală, aceste culturi ne par îndepărtate și fără legături cu noi. Totuși, din această zonă vine un personaj care face parte din familia noastră. El se numea Abram până când Dumnezeu i-a schimbat numele în Abraham. Biblia îl situează în jurul anilor 1850 înaintea venirii lui Isus Cristos în această lume. Patru mii de ani mai târziu, noi încă ne amintim de el, când îl invocăm în sfânta liturghie ca „tatăl nostru în credință” [1]: el este la originea familiei noastre.

„Te-am chemat pe nume”

Abraham este unul din primele personaje intrate în istorie pentru că a răspuns la chemarea lui Dumnezeu. În cazul său, cererea era destul de singulară: „Părăsește-ți țara, rudele și casa tatălui tău și mergi spre țara pe care eu ți-o voi arăta” (Gn 12, 1). După el au venit

între alții Moise, Samuel, Ilie și ceilalți profeți... Ei toți au ascultat vocea lui Dumnezeu, care îi invita într-o manieră sau alta, „să-și părăsească țara lor” și să înceapă o viață nouă în compania sa. Ca și lui Abraham, Dumnezeu le promitea să facă din viața lor ceva măreț: „Voi face din tine o națiune mare, te voi binecuvânta și voi face mare numele tău și tu vei deveni o binecuvântare” (Gn 12, 2). În plus el i-a chemat pe nume: de aceea, pe lângă amintirea acțiunilor lui Dumnezeu, Vechiul Testament păstrează numele celor care au colaborat cu el. Scrisoarea către Evrei face un elogiu entuziast acestui fapt (cf. Ev 11, 1 – 40).

Când Dumnezeu l-a trimis pe Fiul său în lume, cei care erau chemați nu numai că au auzit vocea lui Dumnezeu, dar ei au putut să și vadă o față umană: pe Isus din Nazaret. Și pe ei, Dumnezeu i-a chemat să

înceapă o viață nouă, să lase o
amprentă de neșters în istorie. Noi le
cunoaștem numele: Maria-
Magdalena, Petru, Ioan, Andrei... Ne
amintim de ei cu recunoștință.

Dar după aceea? Ar putea părea că
odată cu Înălțarea lui Isus la ceruri,
Dumnezeu să se fi retras din istorie.
În realitate, acțiunea sa nu numai că
s-a continuat, dar s-a intensificat.
Dacă, în timpul trecerii sale prin
această lume, el nu a ales decât doar
câțiva în cursul celor două mii de ani
scurși, Dumnezeu a „schimbat
planurile” a milioane de bărbați și de
femei, deschizându-le orizonturi pe
care nu și le-ar fi putut imagina
vreodată. Cunoaștem numele unui
mare număr dintre ei, căci ei
figurează în sanctorialul Bisericii.
Există, pe deasupra, o mulțime
imensă de necunoscuți care sunt
„adevărați protagoniști ai istoriei”
[2].

În prezent, chiar în acest moment, Dumnezeu continuă să caute și să bată la ușa fiecăruia. Sfântul Josemaría considera aceste cuvinte ale lui Isaia: „Eu te-am răscumpărat, te-am chemat pe nume, tu ești al meu” (Is 43, 1). Meditându-le, el spunea că ei îi aduceau „dulceața mierii” [3], pentru că ele îi permiteau să simtă în ce măsură era iubit de Dumnezeu, într-o manieră absolut personală și unică.

Și nouă aceste cuvinte ne pot aduce dulceața mierii, pentru că ele arată că viața noastră este importantă pentru Dumnezeu, care contează pe toți și care ne invită pe fiecare. Visul fiecărui creștin este ca numele său să fie scris în Inima lui Dumnezeu. Așadar, acest vis este la îndemâna întregii lumi.

Numără stelele dacă poți

Nu este excesiv să ne vedem astfel viața în șirul celei a marilor sfinți.

Este adevărat că deseori am trăit experiența slăbiciunii noastre. Dar și Moise, Ieremia, Ilie. Ei au trăit momente grele [4]. Însuși Isaia își spunea într-o zi: „am obosit pentru nimic, pentru neant, în zadar mi-am uzat forțele” (Is 49, 6). Desigur, uneori astfel se prezintă viața, fără mult sens nici interes, ținând cont de ușurința cu care ne eșuează proiectele. Întrebarea „care este motivul meu de a trăi” pare să se prăbușească în fața experienței eșecurilor noastre, a suferinței și a morții.

Dumnezeu cunoaște perfect această instabilitate și confuzie pe care ea o poate antrena în noi. Totuși el vrea să ne caute. De aceea profetul nu se limitează să-și strige plângerea, dar el recunoaște vocea Domnului: „Eu fac din tine lumina națiunilor, pentru ca mântuirea să ajungă până la extremitățile pământului” (Is 49, 6). Noi suntem slabi, dar această

constatare nu epuizează adevărul complet al vieții noastre. Papa scrie: „Să ne recunoaștem fragilitatea, dar să-l lăsăm pe Isus să ne ia în mâinile sale și să ne trimită în misiune.

Suntem fragili, dar suntem purtătorii unei comori care ne înalță și care îi poate face mai buni și mai fericiți pe cei care o primesc” [5].

Chemarea divină este o mare milă a lui Dumnezeu, semnul că mă iubește și că sunt important pentru el:

„Dumnezeu contează pe tine pentru ceea ce ești tu, nu pentru ceea ce ai; în ochii săi nu valorează nimic îmbrăcămintea pe care o porți sau telefonul pe care îl folosești; că ești în pas cu moda nu are importanță pentru el; ceea ce îl interesează ești tu , așa cum ești. Tu ai valoare în ochii săi și valoarea ta este inestimabilă.” [6]. Dumnezeu ne eliberează prin chemarea sa, atâta timp cât ne permite să scăpăm de o viață banală, folosită pentru mici

satisfacții incapabile să ne potolească setea de iubire. „Când ne hotărâm să-i răspundem Domnului libertatea mea este a ta, suntem eliberați de toate lanțurile care ne legau de banalități, de preocupări ridicule, de ambiții meschine” [7]. Dumnezeu ne oferă eliberarea din micime deschizând amploarea istoriei iubirii sale pentru oameni, din care orice persoană poate fi un protagonist.

„Lumina pe care ne-o dă vocația ne ajută să recunoaștem sensul existenței noastre. Este convingerea, cu splendoarea credinței, rațiunea de a fi realitatea noastră pământească. Întreaga noastră viață, prezentă, trecută, viitoare, dobândește un nou relief și o profunzime nebănuite înainte. Toate faptele, toate evenimentele își ocupă locul lor adevărat: înțelegem unde vrea Domnul să ne conducă și ne simțim conduși de această sarcină care ne este încredințată” [8]. Pentru cei care

au primit și au acceptat chemarea lui Dumnezeu nu mai există acțiune banală sau mărunță. Toate sunt luminate de promisiunea: „Voi face din tine o mare națiune” (Gn 12, 2). Cu viața ta voi face lucruri mari; îți vei lăsa amprenta, vei fi fericit, răspândind fericirea în jurul tău. De aceea, „cerându-ne ceva, el ne face un dar. Nu noi îi facem o favoare, ci Dumnezeu ne luminează viața, dându-i un sens deplin” [9].

Pe de altă parte, lumina vocației ne permite să înțelegem că importanța vieții noastre nu este măsurată de măreția umană a proiectelor noastre. Numai câțiva ajung să-și includă numele măreții istoriei universale. În schimb, măreția divină se măsoară acum în raport cu unicul mare proiect cu adevărat: Mântuirea. Desigur, evenimentele decisive ale istoriei lumii au fost influențate în esență de sufletele despre care cărțile de istorie nu spun nimic. Și că ceea

ce trebuie să mulțumim pentru evenimentele decisive din viața noastră personală, nu o vom ști decât în ziua în care tot ceea ce este ascuns se va revela” [10].

„Mântuirea este pe cale să se realizeze – acum!” [11] Cum să colaborăm? În mii de feluri diferite, știind că Dumnezeu ne va lumina pentru ca noi să descoperim modul concret de colaborare cu el.

„Dumnezeu vrea ca libertatea persoanei să intervină nu numai în răspunsul său, dar și în configurarea vocației” [12]. Răspunsul, deși liber, este împins de harul prezent al lui Dumnezeu care cheamă. Dacă pornim de unde suntem, Dumnezeu ne va ajuta să descoperim acest dar pe care l-a visat pentru viața noastră: un vis ce se va realiza progresiv, pe măsură ce avansăm, căci el depinde și de spiritul nostru de inițiativă și de creativitatea noastră. Sfântul Josemaría spunea că dacă visăm,

realitatea ne va depăși visele, pentru că cel ce visează de-a binelea, visează cu Dumnezeu. Astfel, în măreție l-a făcut Dumnezeu să viseze pe Abraham: „Privește cerul, și numără stelele, dacă poți...” (Gn 15, 5).

Totdeauna este o muncă în doi

Dumnezeu intră în viața lui Abraham ca să rămână cu el și, într-un anume sens, să se unească cu destinul lui: „Îi voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta; pe cel care te va blestema îl voi muștra. Prin tine vor fi binecuvântate toate familiile pământului” (Gn 12, 3). Istoria sa va fi cea a unui „protagonism împărtășit” [13]. Este povestea lui Abraham și a lui Dumnezeu, a lui Dumnezeu și a lui Abraham. În așa măsură încât, de acum înainte, Dumnezeu se va prezenta în fața oamenilor ca „Dumnezeul lui Abraham”.

În primul rând, chemarea constă în a trăi cu el. Este mai puțin important să faci lucruri speciale decât să faci totul cu Dumnezeu, „totul din dragoste!” [14]. Astfel a fost la început. Isus i-a ales înainte de toate pentru „ca ei să fie cu el”. După care, evanghelistul adaugă: „și pentru a-i trimite să proclame Vestea cea Bună” (Mc 3, 14). De aceea nici noi, auzind vocea lui Dumnezeu, nu trebuie să ne gândim la un fel de „misiune imposibilă”, extrem de dificilă, pe care ne-ar impune-o dintr-un cer îndepărtat. Dacă este vorba de o chemare autentică a lui Dumnezeu, ar fi o invitație să intri în viața lui, în proiectul lui; o chemare să rămâi în Iubirea sa (cf. Ioan 15, 8). Astfel, pornind din inima lui Dumnezeu, bine ancorați într-o solidă prietenie cu Isus, vom putea duce Iubirea sa în toată lumea. El vrea să conteze pe noi... fiind cu noi. Sau invers: El vrea să fie cu noi,contând pe noi.

Așa stând lucrurile, înțelegem că cei ce au trăit experiența chemării lui Dumnezeu și l-au urmat să încurajeze alte persoane, care încep să-l înțeleagă. Căci, la început, de multe ori îi încearcă o teamă. Este teama normală în fața neașteptatului, necunoscutului, a ceea ce ne lărgeste orizontul, de realitatea lui Dumnezeu care ne depășește din toate părțile. Însă această teamă este efemeră. Este vorba de o reacție umană, cât se poate de comună, care nu ar trebui să ne mire. Să te lași paralizat de teamă este o greșeală: mai degrabă s-o înfrunți, să îndrăznești s-o analizezi cu calm. Marile decizii ale vieții, proiectele cel mai marcante au fost aproape mereu precedate de o etapă dominată de teamă, depășită cu o reflecție senină, dar și cu multă îndrăzneală.

Sfântul Ioan Paul al II-lea și-a început pontificatul cu o invitație, al cărei

ecou răsună încă în zilele noastre:
„Deschideți, deschideți larg porțile
lui Cristos! (...) Nu vă fie teamă!” [15].
Benedict al XVI-lea a reluat ideea
imediat după alegerea sa ,
comentând că prin aceste cuvinte,
„papa vorbea tuturor oamenilor, mai
ales tinerilor”. El se întreba: „Nu ne
este teamă - dacă îl lăsăm pe Cristos
să pătrundă totalmente în noi, dacă
ne deschidem total spre el - teamă
care să ne poată deposeda de o parte
a vieții noastre? Nu ne este teamă să
renunțăm la ceva mare, unic, care
ne face viața atât de frumoasă? Nu
riscăm apoi să ne găsim în anxietate
și privați de libertate?” [16].

Și continuă: „ Și încă o dată papa voia
să spună: Nu, cel care îl primește pe
Isus nu pierde nimic, nimic - absolut
nimic din ceea ce face viața liberă,
frumoasă și mare. Nu! Numai în
această prietenie se deschid larg
porțile vieții. Numai în această
prietenie se dezvăluie în mod real

marile posibilități ale condiției umane. Numai în această prietenie trăim experiența a ceea ce este frumos și liber” [17]. Pentru a concluziona, el relua recomandarea sfântului Ioan Paul al II-lea: „Astfel, azi, aș vrea, cu o mare forță și o mare convingere, pornind de la o lungă experiență de viață personală, să vă spun vouă, tinerilor: nu vă fie teamă de Cristos! El nu ia nimic, el dă totul. Cel care i se oferă lui primește însutit. Da, deschideți, deschideți larg porțile lui Cristos - și veți găsi adevărata viață.” [18]. Și papa Francisc ne-a amintit-o deseori: „El îți cere să te debarasezi de ceea ce îți apasă inima, să te eliberezi de bunuri pentru a-i face un loc lui, unicul bine” [19]. Vom face astfel și noi aceeași experiență ca toți sfinții: Dumnezeu nu ia nimic, ci ne umple inimile de o pace și o bucurie pe care lumea este incapabilă s-o dea.

Pe acest drum, frica cedează repede unei profunde gratitudini: „Sunt plin de grațitudine în fața celui care îmi dă forța, Cristos Isus ,Domnul nostru, căci el m-a considerat demn de încrederea sa (...), pe mine care altă dată eram blasfemiator, persecutor, violent. Dar mi-a arătat milă” (1 Tm 1, 12-13). Că noi toți avem o vocație arată că mizericordia lui Dumnezeu nu se bazează pe slăbiciunile și păcatele noastre. El se plasează în fața noastră „miserando atque eligendo” cum o spune deviza episcopală a papei Francesco. Căci, pentru Dumnezeu, a ne alege și a avea milă, a trece peste micimea noastră înseamnă același lucru.

Ca Abraham, ca sfântul Paul, ca toți prietenii lui Isus, și noi ne știm nu doar chemați și susținuți de Dumnezeu, dar și asigurați de ajutorul său: convinși că „cel care a început în voi o așa frumoasă muncă o continuă până la sfârșitul ei în ziua

când va veni Cristos Isus” (Ph 1, 16). Noi știm că problemele noastre, serioase uneori, nu vor avea ultimul cuvânt. Sfântul Josemaria repeta primilor credincioși ai Opus Dei : „ Când Dumnezeu, Domnul nostru proiectează o lucrare în favoarea oamenilor, el se gândește mai întâi la persoanele pe care le va folosi ca instrumente... și le comunică harurile potrivite.” [20].

Chemarea lui Dumnezeu este deci o invitație la încredere. Numai credința ne permite să evităm robia planificării forțelor noastre, a talentelor noastre, deschizându-ne la această minune , care înseamnă să trăim din forțele Altuia, din talentele Altuia. După cum procedăm ca să escaladăm vârfurile înalte, trebuie să ne încredem în cel care ne precedă, cu care împărțim aceeași coardă. Primul de pe coardă ne indică unde să ne punem picioarele și ne ajută în momentele în care, dacă am fi

singuri, ne-am putea lăsa dominați de panică sau de amețeală. Mergem, deci, ca într-o escaladare, cu excepția faptului că acum încrederea noastră nu este plasată în cineva care este ca noi, nici chiar în cel mai bun prieten al nostru; ci încrederea noastră este pusă în însuși Dumnezeu, care „rămâne fidel cuvântului său, căci el nu se poate tăgădui pe el însuși” (2 Tm 2, 13).

Va trebui să vă croiți drumurile voi înșivă

„Abraham plecă, după cum îi spusese Domnul” (Gn 12, 4). Astfel începu etapa vieții sale care, îi va marca viața pentru totdeauna. De atunci, viața i-a fost ghidată de chemările succesive ale lui Dumnezeu: să meargă aici sau acolo, să se îndepărteze de oamenii răi, să creadă în posibilitatea de a avea un fiu și de a-l avea cu adevărat... gata fiind să-l sacrifice. În niciun moment Abraham

nu a încetat să aibă nevoie de libertatea sa pentru a continua să-i spună da Domnului. La fel, viața celor care îl urmează pe Dumnezeu se caracterizează nu doar prin apropierea și comunicarea cu Dumnezeu, dar și printr-o libertate reală, deplină și permanentă.

A-i răspunde afirmativ la chemarea lui Dumnezeu dă libertății noastre un orizont, un sens deplin - „ceva măreț, care ar veni din porunca iubirii”[21], spunea sfântul Josemaria - cerând continua utilizare. Dăruirea de sine lui Dumnezeu nu constă în a urca pe un soi de „covor rulant”, orientat și dirijat de alții, care ne-ar conduce, apărându-ne corpul până la sfârșitul vieții; sau ca o cale ferată, perfect trasată, pe care o putem studia dinainte, fără nicio surpriză pentru călător.

Într-adevăr, de-a lungul întregii vieți, vom descoperi că loialitatea față de

prima chemare cere din partea noastră noi decizii, uneori costisitoare. Înțelegem că chemarea lui Dumnezeu ne face să creștem în fiecare zi în exercitarea libertății noastre. Deoarece, pentru a zbura în sus, esența oricărei căi a iubirii, trebuie să ai aripile foarte curate, fără noroi și o mare capacitate pentru a dispune de viața ta, atât de des înrobătă de bunăstarea noastră. Într-un cuvânt, măreția chemării lui Dumnezeu trebuie să corespundă unei libertăți la fel de mare, dilatată de fidelitatea față de har și de creșterea virtuților, care ne permit să fim cu adevărat noi înșine.

În timpul primilor ani ai Lucrării, sfântul Josemaría avea obiceiul să le spună tinerilor care se apropiau de el că totul rămâne de făcut, inclusiv calea pe care trebuiau s-o parcurgă. Că lor le revine să deschidă acest drum marcat de Domnul și destinat să traverseze întreaga lume. „Nici un

drum, totuși, nu este pregătit pentru voi... Voi va trebui să-l trasați prin munți cu forța pașilor voștri.” [22]. El exprima astfel caracterul deschis al oricărei vocații, de a o descoperi și a o promova.

Acum ca atunci, a răspunde la chemarea lui Dumnezeu presupune un anumit sens de a-și croi o cale cu forța propriilor pași. Dumnezeu nu propune niciodată un plan perfect desenat. El nu l-a făcut cu Abraham nici cu Moise. Nu l-a făcut nici cu apostolii. În momentul urcării la cer, el s-a limitat să spună: „Mergeți în lumea întreagă. Proclamați Evanghelia la toată creația” (Mc 16, 15). Cum ? Pe unde? Cu ce mijloace? Toate acestea vor fi progresiv precizate. Ca pentru noi: calea se concretizează de-a lungul vieții noastre, grație alianței minunate între harul divin și libertatea noastră. De-a lungul vieții, vocația este povestea unui inefabil dialog

între Dumnezeu și om, între iubirea lui Dumnezeu care cheamă și libertatea omului care, din dragoste îi răspunde lui Dumnezeu” [23].

Istoria noastră îmbină ascultarea noastră atentă la inspirațiile divine cu creativitatea noastră pentru a le pune în practică la maximum posibilităților noastre.

Prin al său „da” din Nazaret, Fecioara Maria este un exemplu pentru noi. Ea este la fel și prin ascultarea permanentă și prin supunerea ei la Voința lui Dumnezeu de-a lungul vieții sale, marcată și ea de clarobscurul credinței. „ Maria reținea toate aceste evenimente și le medita în inima ei” (Lc 2, 19). Alături de Fiul ei, Mama noastră a descoperit în fiecare moment ce voia Dumnezeu de la ea. De aceea o numim „Ucenicul perfect al lui Cristos”. Avem încredere în ea, pentru ca ea să fie Steaua care ne ghidează mereu pașii.

Nicolás Álvarez de las Asturias

[1] *Misal Romano*, Rugăciune Eucaristică I.

[2] Francisc, Veghea de rugăciune cu tineri la ZMT de Cracovia, 30 iulie 2016.

[3] *Pritenii lui Dumnezeu*, nr. 312.

[4] Cf. de exemplu Nb 11,4 : „Eu singur nu pot să port tot poporul acesta, căci este prea greu pentru mine. 15 Dacă faci așa cu mine, mai bine – dacă am aflat har în ochii tăi – omoară-mă, te rog, decât să-mi văd nenorocirea!” ; Jr 20, 18: Pentru ce am ieșit din pânțece? Că să văd trudă și chin și să mi se termine zilele în rușine?; 1 R 19, 4: „Ajunge, acum, Doamne, ia-mi viața, pentru că nu sunt mai bun decât părinții mei!”

[5] Francisc, Ex. Ap. *Gaudete et Exsultate* (19.03.2018), nr. 131.

[6] Francisco, Veghea de rugăciune cu tineri la ZMT de Cracovia, 30 iulie 2016.

[7] *Pritenii lui Dumnezeu*, n. 38

[8] *Cristos care trece* , n. 45

[9] F. Ocariz, «Luz para ver, fuerza para querer», *ABC*, 18.09.2018.

[10] Sfta. Tereza Benedicta a Crucii (Édith Stein). *Viața ascunsă și Epifania* . (Opere complete, 637)

[11] *Via Crucis*, a 5-a stațiunea, nr. 2.

[12] F. Ocariz, « Vocația la Opus Dei că vocația în Biserică», în *Opus Dei în Biserică* , Rialp, 1993, p. 152.

[13] Cfr. *Ex* 3, 6; *Mt* 22, 32.

[14] Sf. Josemaría, *Note intime IV* , nr. 296, 22 septembrie 1931 (comentariu al ediției critico-istorică din Drum nr. 813).

[15] Sf. Ion-Paul al II-lea, Predica Sfânta Liturghie investitură oficială, 22 octombrie 1978

[16] Benedict al XVI-lea, Predica Sfânta Liturghie investitură oficială, 24 mai 2005.

[17] *Ibidem.*

[18] *Ibidem.*

[19] Papa Francisc, Predica de canonizare, 14 octombrie 2018.

[20] *Instrucție*, 19 martie 1934, nr. 48.

[21] A. Vázquez de Prada, *Fundatorul din Opus Dei*, vol. I, p. 97.

[22] *Drum*, nr. 928.

[23] Sf. Ion-Paul al II-lea, Ap. *Pastores dabo vobis*, 25.03.1992, nr. 36.

.....

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/ceva-
maret-care-vine-din-dragoste-ii/](https://opusdei.org/ro-ro/article/ceva-maret-care-vine-din-dragoste-ii/)
(19.03.2026)